

Peter Sensei började sin karateträning i Kramfors Gojukai innan han flyttade till Stockholm. Där blev han medlem i Gojukai Stockholm, året var 1989.

I början var han en mycket blyg ung man, han såg inte så mycket om han inte blev tilltalad. Men en sak skilde honom från flertalet, - han var ovanligt fokuserad och brann för träningen redan från starten. Och hans passion för karaten minskade aldrig genom åren, tvärtom.

Under många år som gick fick vi se Peter utvecklas från en timid yngling till en mogen och i högsta grad kompetent lärare. När han undervisade var det med stor omsorg och med stolthet. Han var mycket omtyckt, han såg alla sina elever och brann speciellt för barnen.

Trots att Peter fullt ut tjänade andra så försummade han aldrig sin egen utveckling. Han strävade efter att forma sitt eget liv efter karate dos principer. Detta ledde fram till insikten att karatens äkta värde inte fanns i det fysiska, i den yttre formen - utan att den var en väg till självkänedom.

Under sjukdomstiden visade han upp en total öppenhet och ett stort mod. Modet var inte avsaknaden av fruktan, nej han tycktes möta rädslan med: "Oavsett hur jag mår just nu så ger jag inte upp, jag skall kämpa mig igenom..." Hela tiden såg han framåt, trots allt tränade han vidare.

Minnena av Peters mod och upplyfta hållning finns för evigt bevarat i hjärtat och i sinnet på dem som kände honom. Sjukdomen tog hans kropp men den förminskade aldrig någonsin hans *spirit*.

Peter Sensei var något mycket sällsynt! Han var en äkta budo man, en krigare.

Vi karatekas ser tillbaka på hans liv tillsammans med oss med glädje och stor tacksamhet.

Vi känner en enorm saknad, men finner tröst i hans egen inställning.

Och då växer tacksamheten och inspirationen än mer.

TACK